

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.272/2019/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2019. december 6. napján megtartott tanácsülésen meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. szeptember 11. napján kelt 8.B.62/2018/30. számú ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlottnak kiadni rendelt, de a bűnügyi költség biztosítására visszatartott 40.000 (negyvenezer) forint vonatkozásában vagyonekhozást rendel el.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Dunakeszi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályánál T47/2013. számon bevételezett bűnjeleket a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala Bny.I.102/2018. számon kezeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét e vádlott és II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. szeptember 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson kihirdetett 8.B.62/2018/30. számú ítéletével I.r. és II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés].

Ezért I. rendű vádlottat 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, II.r. vádlottat pedig 4 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy mindkettőjük tekintetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és abból legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt.

Határozott az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről azzal, hogy a I. rendű vádlottnak kiadni rendelt 40.000 forintot a bűnügyi költség biztosítására visszatartani rendelte.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának felemelése végett, míg I.r. vádlott és védője téves minősítés miatt és a büntetés enyhítéséért, II.r. vádlott és védője elsősorban megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezés, másodsorban a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt, enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.771/2019/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi perorvoslatok azt alaptalannak minősítette.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárásában a cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, értékelési körébe vonta, és annak alapján megalapozott tényállást állapított meg.

Indokolási kötelezettségét teljesítve részletesen elemezte a vádlottaknak az eljárás során tett nyilatkozatait és védekezését. Ez utóbbi alapvetően két dologra irányult: egyrészt, hogy egymás tevékenységéről nem tudtak, másrészt pedig arra, hogy nem kereskedési célzattal követték el cselekményüket. Az elsőfokú bíróság a logika és az ésszerűség szempontjait szem előtt tartva meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy a vádlotti védekezéseket miért vetette el, és azokkal szemben miért a következetes vallomást tevő 1. sz. tanú vallomására alapította a tényállást, kitérve arra is, hogy a tanú vallomását mely további bizonyítékok támasztották alá. A mérlegelés álláspontja szerint minden tekintetben helytálló.

A tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és törvényes a minősítés, valamint az ahhoz fűzött jogi érvelés is.

Meglátása szerint azonban tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság az enyhítő körülmények körében arra, hogy mindkét vádlott esetében a bűnösség csekélyebb foka állapítható meg arra figyelemmel, hogy a lefoglalt kábítószerre a kereskedést nem kezdték meg. Az irányadónak tekintendő ítéleti tényállás szerint ugyanis a két vádlott legalább 2016. októberétől folyamatosan közösen termesztett értékesítés céljából kannabisz növényeket, majd törzsvásárlóik részére 800-1200 Ft-os grammonkénti áron értékesítették, és a befolyt összegből egyenlő arányban osztottak. Mindebből az következik véleménye szerint, hogy a vádlottak már korábban is közösen ténylegesen értékesítettek kábítószer, vagyis a kereskedői magatartást nemcsak hogy megkezdték, de azt folyamatosan folytatták is, így nincs jelentősége annak, hogy a tőlük lefoglalt, értékesítésre szánt kábítószer tényleges értékesítését nem kezdték meg, hiszen szándékuk erre irányult. Ezért az enyhítő körülmények köréből mellőzni kell azt az elsőfokú bírósági megállapítást, hogy a vádlottaknál nem a bűnösség csekélyebb foka állapítható meg.

Ugyancsak indokolatlan II.r. vádlott esetében annak enyhítő körülményként értékelése, hogy a terhére rótt kábítószer hatóanyag-tartalma a jelentős mennyiség alsó határához közeli, mert az mintegy 2,5-szeres mértékben haladta meg a minősítéshez megkívánt mennyiségi határt, és ez már nem tekinthető enyhítő körülménynek.

Minderre figyelemmel egyetértett ugyan azzal, hogy a vádlottakkal szemben a középértéktől lefelé eltérve indokolt kiszabni a szabadságvesztés büntetést, azonban az enyhítő szakasz alkalmazását semmi nem teszi lehetővé.

Indítványozta ezért, hogy a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét akként változtassa meg, hogy mindkét vádlott szabadságvesztésének tartamát emelje fel, a közügyektől eltiltást is hosszabb tartamban határozza meg, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

I.r. vádlott védője fellebbezését fenntartva, annak írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy az eljárásban közvetlen bizonyíték nem merült fel, az elsőfokú bíróság a tényállását az 1. számú

vallomására alapította, ugyanakkor nem vizsgálta azt a körülményt, hogy nevezett hallomástanú, aki az információit közvetlenül az egyik vádlottól szerezte. Ezért hiba volt, hogy a bíróság csak a tanú szavahihetőségét vizsgálta, a II.r. vádlottét nem.

E körben elemezte az 1 számú tanú eljárás során tett vallomásai közül azokat, melyek álláspontja szerint a vádlott szavahihetőségét érintették, e körben kiemelve, hogy akkor, mikor beszélgettek egymással a kábítószeréről, a II.r. vádlott ittas volt, „nagyizós volt, ha füvezett”, így akkor járt volna el helyesen az elsőfokú bíróság, ha a tanú vallomásának elfogadásával egyidejűleg megállapítja, hogy egy kerti parti végén, bódult állapotban a II.r. vádlott részéről előadott „sztorizás” nem alkalmas arra, hogy ítéleti tényállás alapját képezze.

Ezzel együtt is, a II.r. vádlott kannabisz termesztéséről számolt be az 1. számú tanúnak, és arról, hogy rendszeres fogyasztó, a tanú kereskedelemre vonatkozó nyilatkozata semmivel nem igazolható.

Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a tanú vallomásában azon ellentmondásokat, amelyek hitelessége ellen hatnak. Így pl. azt, hogy bár a tanú következetesen állította, hogy a vádlottak közösen bérelt házban termesztették a kannabiszt, ehhez képest a tényállás szerint a termesztés helye nem bérelt ház volt, hanem az I.r. vádlott tulajdonában állt. Olyan külterületi telek, amely a tanú szerint a közös termesztés helyszínéül szolgált, az ügyben nem került feltárára.

Az I.r. vádlottnál fellelt kábítószeres legfeljebb termesztésre utalnak, a kereskedést semmi nem támasztja alá.

E körben az elsőfokú bíróság a lefoglalt 4 db digitális kijelzővel ellátott mérőegységre vonatkozóan is téves megállapítást tett, minthogy azok nem mennyiség mérésére szolgálnak, hanem a víz PH-értékét mérik.

Ezenkívül figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az I. rendű vádlottnál tartott házkutatás során az ültetvény nem működött, azt üzemeltető berendezéseket nem találtak. Azt a vádlotti nyilatkozatot sem cáfolta más hitelt érdemlő bizonyíték szerinte, hogy I.r. vádlottal barátok voltak, és kizárólag emiatt volt szoros köztük a kapcsolattartás.

Minthogy álláspontja szerint a jelen esetben több különböző következtetés is levonható a rendelkezésre álló bizonyítékokból, abból kétséget kizáróan nem lehet megállapítani a kereskedést. Lehetséges, hogy a vádlottak tudtak egymás fogyasztó-termesztő tevékenységéről, és az sem lehet kizárni, hogy ebben társtettesek voltak, de emellett az is csak egy elvi lehetőség, hogy közösen folytattak kábítószer kereskedelmi tevékenységet.

Hivatkozott a minősítés körében arra, hogy az I.r. a vádlottól lefoglalt 82 db kender-növény kizárólag a növényi egyedek száma alapján alapozhatja meg a jogi minősítést, ahhoz a növények THC tartalmának semmilyen köze nincs és nem is lehet. Ekként pedig a növényegyedek száma alapján a lefoglalt kábítószer nem éri el a jelentős mennyiséget, vagyis a cselekmény ez alapján is enyhébben minősül.

A büntetés kiszabása körében amellet érvelt, hogy az elsőfokú ítélet helyesen alkalmazta az enyhítő szakasz szabályait.

Összességében azt indítványozta, hogy az ítélet tábla az ügyiratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetés útján eltérő tényállást állapítson meg, a vádlottat a kábítószer-kereskedelem vádjától mentse fel, a bűnösségét a Btk. 178. § (1) bekezdés 1. fordulata szerinti kábítószer birtoklása

büntetésében állapítsa meg, és ekként olyan szabadságvesztés büntetést szabjon ki, melynek végrehajtását próbaidőre függessze fel.

II.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál 2019. november 19. napján előterjesztett beadványában nyilvános ülés kitűzését kérte, egyben a fellebbezését is megindokolta.

Előbbi indítványa kapcsán - az előterjesztésre nyitva álló határidő túllépése tekintetében - arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság elbírálás formájára vonatkozóan megküldött értesítése nem tartalmazta a „Be. (4) bekezdése szerinti tájékoztatást, és elmulasztotta az (5) bekezdésében foglalt kötelezettségét is.”

Az ügy érdemében a fellebbezésének irányát kisebb mértékben módosítva, elsődlegesen már az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 592. § (2) a), b), c) és d) pontjában foglalt megalapozatlanságára hivatkozással a tényállás kiegészítését, helyesbítését indítványozta és annak alapján eltérő minősítés megállapítását, s csak másodsorban kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Be. 609. § (2) bekezdés d) pontja szerinti okból, azaz az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt; harmadsorban pedig, amennyiben egyik indítványával sem ért egyet az ítéltábla, úgy a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt a vádlott javára jelentkező enyhítő körülményekre figyelemmel.

Álláspontja szerint a megalapozatlanság döntően amiatt állt elő, hogy az elsőfokú bíróság olyan tanú vallomására alapította a tényállását, aki súlyosan elfogult volt.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy a névtelen bejelentő azonos-e az 1. számú tanúval. Álláspontja szerint a nyomozó hatóság sem vizsgálta a tanú állításaiban foglaltakat, és mikor a II.r. vádlottnál házkutatásra került sor, abból csak a kábítószer birtoklására vonatkozóan merültek fel bizonyítékok.

Bár II.r. vádlott azt állította, hogy az így lefoglalt kábítószer település1-en a szennyvíztelepen találta, de a nyomozó hatóság nem tartott szemlét, hogy a vádlott állításának valóságát megvizsgálja, ily módon semmi nem cáfolja azt.

Az 1. számú tanú - akit tanú1-gyel azonosított - vallomását több oldalon keresztül boncolgatva kifejtette, hogy a tanú állításával ellentétben:

- a II.r. vádlott házában padlásán nem találtak kábítószer-termesztésre utaló nyomokat;
- település-en a vádlott nem bérelt ingatlant;
- a lakásán nem talált kábítószer termesztéshez szükséges eszközöket és szakkönyvet a nyomozó hatóság;
- az élettársa miatt a II.r. vádlottal általa is elismerten fennálló konfliktusra, továbbá az ügyben rendelkezésre bocsátott hangfelvételekre figyelemmel nem tekinthető elfogulatlannak;
- a II.r. vádlottnak sem település2-n, sem település3-on nem volt telke;
- a marihuána nem színes, bolyhos és nem gumós növény
- más személy segítsége nélkül is el lehet sajátítani az internetről a kannabisz termesztésének folyamatát.

Emellett az ügyben kihallgatott tanú2 szerint 2016. október és 2017. januárja között a szomszédban, vagyis I.r. vádlottnál nagy jövő-s-menést egyáltalán nem tapasztaltak.

Tanú3-at a II.r. vádlottal fennálló hozzátartozói viszonyra figyelemmel mentességi jog illette meg, erre hivatkozással meg is tagadta a vallomástételt, ekként a tárgyaláson tett nyilatkozata

bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A vádlottak alapvetően a kábítószer birtoklására vonatkozó beismerő vallomást tettek, kettejüktől lefoglalt kannabisz közötti egyezés sem botanikai, sem vegyészeti szempontból nem igazolható. A közös marihuána termesztést a vádlottat is tagadták.

A II.r. vádlott betegségére vonatkozó előadása kapcsán iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a vádlott nem csatolt orvosi iratot az ízületi betegségének fennálltára. A 2018. október 25-i előkészítő ülésen ugyanis az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy a vádlott védője kezelési lapokat mutatott be, melyek alapján megállapítható, hogy a II.r. vádlott 2015. január 15. napjától áll reumatológiai fizioterápiás kezelés alatt.

Nehezményezte, hogy az ítélet szakértőt-et számos esetben igazságügyi szakértőnek titulálja, holott nem szerepel a szakértői névjegyzékben és szakértői igazolványa sincsen, emellett kompetencia hiányában a szakértő GBD-re (vagyis a kannabisz egyik vegyületére) adott véleménye sem vehető figyelembe.

Téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása továbbá, hogy orvosi marihuánát Magyarországon nem lehet termesztetni, mivel hogy a vonatkozó Kormányrendelet szerint engedéllyel lehetséges a vadmarihuána termesztése.

Hivatkozott a vádlott Be-ben rögzített jogainak sérelmére, e körben arra, hogy a II.r. vádlottnak a törvény kötelező rendelkezése ellenére a nyomozás során hosszabb időn keresztül nem volt védője, sérültek a jogai akkor, amikor a vádlott a testvérét a mentességi jog ellenére a bíróság kihallgatta, vagy amikor a vallomást megtagadó vádlottakat szembesítette tanú-l-gyel, illetve amikor szakértőt-et igazságügyi szakértőként értékelte.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékok hiányát értékelte a vádlottak terhére: így azt, hogy telefonjaikban bűncselekmény elkövetésére utaló adatot nem tártak fel, hogy a felvásárlók személye nem vált ismertté, hogy készpénz sem került nagyobb összegben lefoglalásra, továbbá kábítószer adagolását szolgáló eszközök sem (csomagolóanyag, mérleg stb.)

Semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy az I. rendű vádlottnál talált 82 fő marihuána termesztésében a II.r. vádlott is részt vett volna, és a kábítószer-kereskedelem ténye sem állapítható meg kétséget kizáróan, legfeljebb annak előkészülete, ekként a befejezett birtoklás róható a vádlott terhére. E körben hivatkozott az ítélet tábla egyes határozataira, és a Kúria 1/2007. Büntető jogegységi határozatára.

Érvelt azzal is, hogy az I. rendű vádlottnál feltalált növényegyedek tőszáma alapján számítandó mennyiségre figyelemmel a jelentős mennyiség nem állapítható meg, II. r. vádlottnál pedig jóval később került sor a jelentős mennyiség alsó határát csak két százalékkal meghaladó marihuána feltalálására. Iratellenes, és érthetetlen szerinte, miért hivatkozik az elsőfokú bíróság több esetben is arra, hogy a vádlottak azzal védekeztek volna, hogy nem vagy alig ismerték egymást, hiszen ezzel szemben tény, hogy mindketten elismerték, hogy egy iskolába jártak és barátok voltak.

Összességében indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítélet személyi részét egészítse ki azzal, hogy II.r. vádlott 2015. január 13. napjától nyaki-gerinc problémákkal és térdízületi betegségekkel rendszeres orvosi kezelésben részesül. A II.r. vádlott tanúl édesanyjának volt 7 évig, 2017. novemberéig az élettársa, II.r. vádlott tulajdonát képező ingatlanban éltek együtt, ahol rövidebb

ideig maga a tanú is velük lakott. 2017. december elejétől ide költözött tanú1 élettársa, tanú4 a tanúval közös gyermekükkel, emiatt tanú1 és a II.r. vádlott között a viszony nem felhőtlen.

Indítványozta mellőzni az ítélet 4. oldal első részének (2) és (3) bekezdését, mert nem bizonyította, hogy a vádlottak közösen termesztettek volna marihuánát és az sem, hogy a I.r. vádlott ingatlanán lefoglalt 82 tő marihuána termesztéséhez bármilyen köze lett volna II.r. vádlottnak.

Az is mellőzendő, hogy a befolyt hasznon egyenlő arányban osztozkodtak, és az, hogy az I. rendű vádlott ingatlanán termelt marihuánából a II.r. vádlott fogyasztott volna.

A II.r. vádlottól lefoglalt szűrő és aszaló nem a termesztéshez, hanem a kábítószer szárításához került felhasználásra.

Indítványozta kiegészíteni a tényállást azzal, hogy két különböző helyszínen lefoglalt kábítószeres közös eredete nem bizonyítható.

Mindezek alapján azt indítványozta, hogy az ítélet II.r. vádlott bűnösségét kábítószer birtoklásában állapítsa meg, amelynek hatóanyag-tartalma csupán 2%-kal haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát.

Ennek alapján pedig a fenti tényre, a feltáró beismerő vallomásra, a két kiskorú gyermekére és alapvetően büntetlen előéletére tekintettel jóval enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

A bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés tekintetében pedig azt kérte, hogy a I. rendű vádlott ingatlanán történő átalakítás kapcsán felmerült szakértői díj, illetve annak egy részének megfizetése alól II.r. vádlottat mentesítse.

Mielőtt a másodfokú bíróság rátérne az elsőfokú ítélet felülbírálatára, a II.r. vádlott védőjének a másodfokú eljárási formájára vonatkozó indítványa kapcsán az alábbiakat szükséges előre bocsátani:

A másodfokú bíróság 2019. október 17. napján adta ki a vádlottaknak és a védőknek a tanácsülés kitűzéséről szóló „Értesítő végzést”. A végzés egy formanyomtatvány, mely ekként minden esetben azonos tartalommal kerül kibocsátásra, és az a másodfokú ügyiratok között a jelen ügyben a 3-as sorszám alatt lefűzésre is került.

Ebből megállapítható, hogy bár a védő arra hivatkozott, hogy bizonyos, a védő által hiányosan megjelölt jogszabályhely szerinti kioktatásokat és figyelmeztetéseket a másodfokú bíróság elmulasztotta közölni, az tényszerűen nem felel meg a valóságnak.

A tanácsülés kitűzéséről szóló értesítő végzés 2. oldala a szükséges, védő által kifogásolt törvényhelyekre történő figyelmeztetéseket szó szerint, a vonatkozó törvényhely egyidejű megjelölése mellett tartalmazza. A címzett jogai között szerepel, hogy nyolc napon belül kérheti az ügy nyilvános ülésen vagy tárgyaláson történő elbírálását, és azt, hogy a nyolc napos határidő elmulasztása miatt igazolásnak helye nincs. Ezek a Be. 598. § (4) és (5) bekezdésén alapulnak.

Megállapítható továbbá védő1 ügyvéd az értesítést az ügyészi fellebbezéssel és a főügyészség indítványával együtt 2019. október 21. napján átvette. Ehhez képest a nyilvános ülés tartására irányuló indítványát a 8 napos jogvesztő határidőt többszörösen túllépve csak 2019. november 19. napján terjesztette elő.

Minderre figyelemmel a védő alappal nem hivatkozhat a mulasztásban történő vétlenségére, mert a

másodfokú bíróság a szükséges, törvényben foglalt kioktatási és tájékoztatási kötelezettségét messzemenően teljesítette, ehhez képest a nyilvános ülés tartása iránti indítvány nyilvánvalóan elkésett.

Emiatt a másodfokú bíróság az ügyet a Be. 598.§ (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el.

A fellebbezések egyike sem alapos.

A tényállást és jogi minősítést egyaránt támadó védelmi perorvoslatokra figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a perrendi szabályok precíz megtartásával folytatta le, az annak megsértése alapított valamennyi védelmi kifogás alaptalan volt.

Ekként tanú³ vonatkozásában tisztázta a vallomás megtagadási jogosultságot, a tanú a törvénynek megfelelő kioktatást követően nyilatkozott is, hogy a vele féltestvéri hozzátartozói viszonyban álló II.r. vádlottat érintően kíván élni a mentességi jogával (17. jkv. 5. oldal). Ezt követően az elsőfokú bíróság - szó szerint rögzített kérdéseiből és a tanú válaszaiból is kitűnően - kizárólag I.r. vádlott tekintetében hallgatta ki, akire nézve a tanút mentességi jog nem illette meg, vagyis e bizonyítás törvényessége kapcsán a legcsekélyebb aggályok sem merülhetnek fel. Más kérdés, hogy az elsőfokú bíróság a tanú vallomásában az ügy elbírálása szempontjából egyetlen releváns adatot sem talált, így azt - helyesen - egyéb okból mellőzte is a bizonyítékok sorából.

Az ítélet már helyesen hivatkozott arra a tényre, hogy szakértő¹-es eseti szakértőként vonta be a nyomozó hatóság (9. oldal 5. bekezdés), ez a nyomozati iratokból egyértelműen megállapítható. Ehhez képest a tárgyalási jegyzőkönyv és az ítélet más helyen (15. oldal) nyilvánvaló elírás folytán rögzíti azt, hogy nevezett igazságügyi szakértő, de ez a szakértő eljárásának, a véleményének, és annak bizonyítékkénti értékelésének törvényességét egyáltalán nem befolyásolta.

A botanika, mint tudományág a modern növénytan, a kutatások igen széles skáláját foglalja magába, többek között tanulmányozza a növények morfológiája, élettana, ökológiája, egyedfejlődése, evolúciója, rendszerezése és a növények betegségei mellett a növények biokémiáját is (melynek kutatási eredményeit a gyógyszeripar is hasznosítja). A biokémia (életvegytan vagy orvosvegytan) az élő szervezetek kémiai felépítését és a bennük végbemenő kémiai változásokat tanulmányozó tudományterület. Célja annak megállapítása, hogy az életjelenségek hogyan függnek össze az élő anyagban végbemenő kémiai változásokkal, azok energetikai viszonyaival, és milyen szabályzó mechanizmusok állnak az események mögött (l. <<https://hu.wikipedia.org/wiki/>>).

Éppen ezért nem állja meg a helyét az a hivatkozás, hogy szakértő¹ botanikus szakértő a kompetenciáját túllépte akkor, mikor az orvosi és a hasis kender hatóanyaga - vagyis a növényben fellelhető kémiai vegyületek - közötti különbségeket mutatta be, és ennek következtében az elsőfokú bíróság is törvényesen vonta be e körben tett megállapításait a bizonyítékok sorába (ítélet 16. oldal). Nem is érthető a védő azon okfejtése, hogy ez orvossalakértői területre tartozó volna, minthogy az orvossalakértő csak a kérdéses vegyületnek az emberi szervezetre gyakorolt hatását vizsgálhatja, azt nem, hogy egy növényben milyen biokémiai vegyületek lelhetők fel.

A II.r. vádlott védekezési joga más esetekben sem sérült - a védő ezzel ellentétes véleményét ekként a másodfokú bíróság nem osztotta.

Az a védői kifogás, hogy II.r. vádlott hosszabb időn keresztül nem rendelkezett védővel az eljárásban, nyilvánvalóan a nyomozati eljárási cselekmények érvényességét érintené, de nem fedi a valóságot. Nevezett olyanként, mint akit megalapozott gyanú terhelhet, csak a 2017. október 12-i előállításával került az ügybe, a védelmében e naptól kezdve védő ügyvéd 2018. június 8-i meghatalmazásáig, és annak június 13-i előterjesztéséig folyamatosan kirendelt védő járt el. Ez független attól, hogy a - minden esetben szabályszerűen értesített - védő megjelent-e az eljárási cselekményen vagy sem, mert önmagában emiatt nem válik érvénytelenné a távollétében lefolytatott nyomozati eljárás.

Az 1. sz. tanúval történt szembesítést illetően a Be. 211.§-a nem tilalmazza e bizonyítási cselekményt pusztán az okból, hogy a vádlott a vallomás tételét megtagadta. Természetesen e jogosítvány a szembesítés során is megilleti a terheltet, de azzal - jóllehet, jogaikkal a per jog szerint megtörtént kioktatás értelmében tökéletesen tisztában kellett lenniük - nem kívántak ekkor élni, sőt, maguk tettek észrevételeket a tanú vallomására, melynek során kizárólag a védekezésükkel összhangban álló nyilatkozatokat tettek (alapvetően egyetlen tagadással kétségbe vonva a tanú állítását).

Megállapítható ennél fogva, hogy az elsőfokú bíróság a hallgatáshoz fűződő vádlotti jogosítványt nem korlátozta, a vádlottakat nem „kényszerítette” a vallomás megtételére, hanem önként vettek részt abban, hogy az 1. számú tanú szemébe is mondták, hogy amit állít, az valótlan.

Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan is betartotta az eljárási törvény rendelkezéseit.

Egyetértett a másodfokú bíróság a II.r. vádlott védője által rendelkezésre bocsátott hangfelvétel bizonyítékkénti felhasználásával kapcsolatos elsőbírői állásponttal, azzal a megjegyzéssel, hogy a bizonyítékok törvényességével kapcsolatos per jogi szabályok az állam önkényével szemben a közhatalmi jogosítványok visszaélésszerű gyakorlásának visszaszorítása érdekében léteznek, vagyis korlátozásokat, tiltó szabályokat kizárólag a hatóság eljárásával szemben támasztanak, nem a magánszemélyek egymás közötti jogviszonyát rendezik. Ezért egy magánszemély által készített felvétel büntetőeljárásban történő szabad felhasználhatóságának semmilyen büntető per jogi akadálya nincsen. Abban az esetben, ha ez valamely magánjogi jogsértést valósítana meg, annak következményei a jelen büntetőeljáráson kívül esnek.

Emellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

Tényállása megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibától, az a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példásan, minden lényeges részletre kiterjedően teljesítette.

Bemutatta a vádlottak eljárás során tett vallomásait, és azt behatóan elemezve, a logika, az ésszerűség szabályai szerint értékelve, és egybevetve azt egymással, valamint az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékokkal - az 1. számú tanú vallomásával, a házkutatás és lefoglalás adataival, a szakértői véleményekkel, a hívásforgalmazási adatokkal, és a lényeges okirati bizonyítékokkal - is, tárgyyszerűen mutatott rá a belső ellentmondásokra, következetlenségekre és az alappal felmerülő szavahihetőségi aggályokra.

Az ítéletábra a vallomások mikénti értékelése során az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta.

Minthogy kifogástalan megállapításait csak megismételni lehetne, ezt mellőzve az ítéletábra kizárólag a védelmi perorvoslatokban foglaltakra reagálva az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

Az, hogy mindkét vádlottól külön-külön is nagy mennyiségű kannabiszt foglaltak le, tény. Az ügyben a vádlottak azt vitatták, hogy az I.r. vádlottól lefoglalt kábítószeret közösen termesztették, illetve, hogy azzal, továbbá a II.r. vádlottól lefoglalt kábítószerrel kereskedni kívántak volna.

Ezekre nézve az elsőfokú bíróság döntően az 1. számú tanú vallomására támaszkodva alapozta megállapításait, de nem minden kritika nélkül, mert azt egybevetette a vádlottak védekezésével, az egyéb tárgyszerű bizonyítékokkal (mint a hívásforgalmazás kettejük között, az I.r. vádlott lakóhelyének elhelyezkedése a II.r. vádlottéhoz képest, a II.r. vádlott szervezetéből kimutatható és a lakhelyén fellelt kannabisz) továbbá rendkívül alaposan vizsgálta a tanú - általa sem vitatott érdekeltiségéből eredő - esetleges elfogultságát.

Igaz, hogy a tanú a II.r. vádlottól szerzett információkról tudott csak számot adni, de téves az a védői megközelítés, hogy a II.r. vádlott szavahihetőségét kellett volna a tanú vallomásának relációjában ellenőrizni. A szavahihetőség ugyanis kizárólag a büntetőeljárásban nyerhet értelmet, vagyis attól még, hogy a vádlott az ellene indult eljárásban valamilyen védekezést előterjeszt, amelyről bebizonyosodik, hogy az hiteltelen, egyáltalán nem automatikusan érvényesül egy magánjellegű kapcsolatban általa elmondottakra, sőt, a természetes éppen az ellenkezője. Éppen ezért - szemben a védelem érvelésével - az elsőfokú bíróság nem hibázott akkor, mikor az 1. számú tanú vallomásából nyerhető információk valóságtartalmát az objektív adatokkal vetette egybe, mert egyedül ez adhatott alapot tárgyilagos következtetések levonására, függetlenül a II.r. vádlottat esetleg befolyásoló tudatmódosító szer hatásától, túlzásaitól, elferdítéseitől.

Minthogy a mérlegelése gyakorlatilag teljes egészében ezen alapult, a törvényszék minden, a védők által a fellebbezésben felvetett kérdéssel foglalkozott.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az 1. számú tanú szavahihetőségét egyáltalán nem érintik a lényegtelen részletekben történő kisebb tévedések, vagy pontatlanságok (melyek nem csak a tanúnak, hanem a II.r. vádlottnak is tulajdoníthatók). Ilyen az, hogy hogyan jellemezte a kannabisz kinézetét (megjegyzendő: a leírás szubjektív, de a védői érveléssel szemben egyáltalán nem minősíthető ponttalannak, még kevésbé tévesnek), vagy az, hogy a II.r. vádlottnál tartott házkutatás során nem talált kábítószer termesztéshez szükséges eszközöket és szakkönyvet a nyomozó hatóság (akkor, mikor a tanú bejelentette, hogy tudomása van arról, a II.r. vádlott a lakóingatlanán kábítószeret termeszt (2017. február 18.)), a kivonuló hatóság nem tudott bejutni az ingatlanba, volt lehetősége tehát a vádlottnak a nyomok eltüntetésére).

Nincs jelentősége annak sem, hogy a névtelen bejelentő azonos volt-e az 1. számú tanúval vagy sem, nem is értelmezhető a védő ezzel kapcsolatos okfejtése. Az pedig, hogy a II.r. vádlott hol máshol rendelkezett még ingatlannal (település1-en, település2-n, település3-on) önmagában nem valótlan állítása az 1. számú tanúnak pusztán azért, mert ilyet nem sikerült az ügyben fellelni. Egyáltalán nem törvényszerű ugyanis, hogy azok a vádlott saját tulajdonában voltak, azok lehettek akár más néven is.

Nem befolyásolja a tényállás megalapozottságát továbbá azt sem, hogy a nyomozó hatóság miért nem végzett szemlét a településl-i helyszínen, ahol a II.r. vádlott állítása szerint a tőle lefoglalt kábítószer találta. Ez a védő szerint azt eredményezi, hogy a II.r. vádlott védekezését semmi nem cáfolja, vagyis az elfogadható

Ezzel azonban nem csak az 1. számú tanú - elsőfokú bíróság által elfogadott - vallomása miatt nem lehetett egyetérteni, hanem azért is, mert önmagában is teljesen életszerűtlen az, hogy valaki más (aki ráadásul vállalta annak kockázataát, hogy a súlyos bűncselekménynek számító magatartást addig megvalósítsa, hogy megszerzi/termesztí a kannabiszt) egy közel másfél kilogrammnyi tömegű (800 Ft/gramm árral számolva is több mint 1 millió forint értékű) kábítószer őrizetlenül hagyjon egy olyan helyen, ahol bárki megtalálhatja és elviheti. Ekként a szemle elmaradása semmiképpen nem érintette a vádlott vallomása elfogadhatóságának kérdését.

Az elsőfokú bíróság előtt nem maradtak rejtve az 1. számú tanú II.r. vádlottal szemben fennálló konfliktusai, az érdekeltségét, elfogultságát ebből a szempontból hangsúlyozottan vette vizsgálat alá. Ha és amennyiben a tanú - élettársával, közös gyermekükkel összefüggő - magánéleti krízise adott esetben nem múlt el nyomtalanul, és saját vallomása szerint sem zárható ki, hogy harag is közrejátszhatott a hatósággal való önkéntes együttműködésében (vö. elsőfokú ítélet 11. oldal utolsó bekezdése), ettől függetlenül vallomásának következetessége, az ügy egyéb (objektív) adataival való összhangja az elsőfokú bíróság közvetlenség útján kialakult azon határozott meggyőződéshez vezetett, hogy a tanú érdekeltsége ellenére szavahihető. Hozzáteve mindehhez azt, hogy I.r. vádlotthoz semmilyen hasonló kapcsolat nem fűzte, így vitathatatlanul nem fűződött érdeke ahhoz, hogy megvádoljon a „haragosán” kívül - hamisan - valaki mást is, akinek az ügghöz semmi köze nem volt.

Mindezen túlmenően a kábítószer-birtoklásra adott - különös módon ugyanazzal indokolt - magyarázatukat önmagában fájdalommal járó izületi megbetegedésük nem tette elfogadhatóvá. Különösen nem a jelentős mennyiségű termesztésre, birtoklásra vonatkozóan, és még kevésbé a kannabisz nem orvosi célú felhasználására termesztett válfaja tekintetében. És bár a II.r. vádlott védője helyesen hivatkozott arra - az elsőfokú bíróság ebben téves megállapítása ellenében (ítélet 16. oldal 6. bekezdés) -, hogy II.r. vádlott az előkészítő ülésen 2015. óta fennálló izületi betegségét orvosi iratokkal igazolta, ettől eltekintve az elsőfokú bíróság a saját felhasználási szándékra vonatkozó vádlotti védekezést érdemben megvizsgálva azt azért vetette el, mert hasis kendert foglaltak le, és a lakóhelyén semmilyen olyan tárgy nem került elő, mely azt igazolta volna, hogy külsőleges fájdalomcsillapítást szolgált volna a kábítószer.

A védelem érvelésével ellentétben a mérlegelése során az elsőfokú bíróság a lehető legteljesebben érvényre juttatta a Be. 7.§ (4) bekezdésében foglalt bizonyítási elvet, amelyet jól példáz az is, hogy a vádhatóság álláspontjával szemben nem találta elégségesnek a felajánlott bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy a II.r. vádlottól lefoglalt kábítószer tekintetében is fennállt volna a vádlottak között a szándék- és akarategység, így ezt a mennyiséget nem is róta I.r. vádlott terhére.

Az elsőfokú bíróság a fenti megállapításokhoz vezető gondolatmenetét olyan részletességgel, a logika és az ésszerűség szabályainak is megfelelően indokolta meg, amely fel sem vetheti az indokolási kötelezettsége megsértésének a lehetőségét, ez okból hatályon kívül helyezésnek tehát helye nem volt.

Az indokolás kapcsán - a fentiekben már jelzett, a II.r. vádlott mozgásszervi megbetegedésével összefüggő téves megállapításon kívül - egyedül a mérőegységekre vonatkozó védői érvelést

osztotta, mert az I.r. vádlottól lefoglalt 4 darab ilyen tárgy valóban nem mérlegelésre, hanem a víz Ph értékének mérésére szolgált (1. házkutatási és lefoglalási iratok). Ez a helytelen megállapítás (az ítélet 17. oldal 2. bekezdésében) azonban a tényállásban már nem szerepel, így a többi tárggyal együtt (tényállás 5. oldal 4. bekezdés) a speciális kémhatású táplálást igénylő, erre igen érzékeny kannabisz professzionális termesztéséhez szükséges eszközként értékelendő, és mint ilyen, nem a terjesztési szándék bizonyítéka. Ennyiben az indokolás feltétlen helyesbítésre szorult.

Ezt meghaladóan azonban mindaz, amivel a védelem támadta az elsőfokú bíróság helyes és törvényes mérlegelését, az egyedül a bizonyítékok felülmérlegelését célozta a vádlottak védekezésének elfogadhatósága érdekében, amely pedig nem vezethetett eltérő tényállás megállapításához, és a vádlottak felmentéséhez.

Következésképpen az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és a cselekményük jogi minősítése is helyes, az összhangban áll az 1/2007. Büntető jogegységi határozat iránymutatásaival is.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat szerint a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések rendszeres adásvételek útján haszonszerzésre irányulnak, és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladókhoz vagy a fogyasztókhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett, önálló cselekmény.

Az ennek mentén (a védő által hivatkozott, javarészt már meghaladott döntések óta) kialakult, és a Btk. 178.§-ban szabályozott különösen jelentős mennyiségre elkövetett megszerzői típusú magatartást is figyelembe vevő bírói gyakorlat szerint a kábítószer kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése önmagában is kereskedésnek számít, ezért az ezt tanúsító elkövető cselekménye nem kísérlet, hanem befejezett bűncselekmény [BH2017. 144.].

Következésképpen, szemben a védő érvelésével, az egyszeri, jelentős mennyiségű termesztés, vagy birtoklás akár önmagában is, minden további bűnös kapcsolat, bizonyított rendszeres adásvételek nélkül is alkalmas lehet a kereskedési fordulat megállapítására. Ennek indokát a Kúria az elkövetési magatartások egyre szervezettebbé, fondorlatosabbá, konspiratívabbá válásával magyarázza, amely a jelen ügyben is egyértelműen megállapítható.

Elemelve a közzétett döntéseket, az azonban változatlanul irányadónak tekinthető, hogy a jogalkalmazás a kábítószer mennyiségéből kizárólag az egyéb tényekkel egybevetve von az elkövetői tudattartalomra, szándékra, és valamely, a Btk. 176-178.§-ai törvényi tényállásának megvalósulására következtetést. Abban az esetben látja megvalósulni a kereskedést (vagy annak kísérletét), ha a kábítószerrel együtt annak kiszerezésére, adagolására, csomagolására szolgáló további tárgyak állnak rendelkezésre, avagy többféle nagyobb mennyiségből tevődik ki a kábítószer jelentős mennyisége és az elkövető szervezetéből nem vagy csak egyik-másik mutatható ki, a behozatal szervezője korábban is szervezett hasonló kábítószer-behozattal, a korábbi kereskedelmi (vagyis rendszeres) értékesítést egyéb személyi bizonyítékok igazolták.

A fentieket a jelen ügyre vetítve az elsőfokú bíróság azt hibátlan logikai érveléssel vezette le, hogy mi volt a vádlottak szándéka a lefoglalt kábítószerekre nézve, a védői érvelés ellenében nem volt szükség olyan egyéb, személyi és tárgyi bizonyítékokra a kereskedési célzat kétséget kizáró megállapításához, mint a vevők, a porciózáshoz szükséges eszközök.

A további tényeket vizsgálva megállapítható, hogy a vádlottak tartózkodási helyén fogatosított házkutatás kereskedésre utaló tárgyak fellelését nem eredményezte, és az eljárás egyéb bizonyítékai alapján sem merült fel adat konkrét vásárlói kapcsolatokra. Az irányadónak tekintendő tényállás azonban - az 1. számú tanú vallomása, és az I.r. vádlottnál fellelt, korábbi kendertermesztést igazoló tárgyak (növényi maradványok, tenyészedenyek) alapján - egyértelműen tartalmazza a korábbi (2016. októberétől 2017. februárig terjedő időszakban végzett) haszonnal történő értékesítés tényét.

Azt is figyelembe véve, hogy a vádlottak közül egyedül a II.r. vádlott szervezetében volt kannabisz, és hogy a saját gyógyászati célú külsőleges felhasználásra vonatkozó védekezést az elsőfokú bíróság mérlegeléssel elvetette, a lefoglalt kábítószeres egészen bizonyosan viszonteladók vagy közvetlen fogyasztók részére történő - az I.r. vádlottól lefoglalt esetén közös, a II.r. vádlottól lefoglalt esetén kizárólag a vádlott általi - továbbértékesítési célokat szolgált.

Az elsőfokú bíróság helyesen látta úgy, hogy a vádlottak célja a lefoglalt kábítószeres értékesítésével is a haszonszerzés lett volna. Ez pedig - szemben a védői érveléssel - az egyéb körülményekre figyelemmel nem megszerzői típusú magatartás, de még csak nem is a kereskedés előkészületeként (és emiatt - a súlyosabb befejezett tartási cselekményként) értékelendő.

Megint csak téves az a védői érvelés, hogy az I.r. vádlottól lefoglalt kábítószer tekintetében a magatartását a növényegyedek száma minősíti.

A Btk. 461. § (1) és (2) bekezdésének a kannabiszra vonatkozó szabályozása mögött egyszerűen az a megfontolás áll, hogy a pszichotróp hatóanyag-tartalom szerint számítandó annak a kannabisznak a minősítést megalapozó mennyisége, amely fogyasztásra kész, vagyis közvetlenül veszélyezteti az egészséget mint védett jogi tárgyat. Ehhez képest önállóan pönalizálja a törvény azt, ha ez a veszély közvetett, mert a kábítószernek minősülő növény még fejlődésben van, mert annak a tudatmódosító hatóanyag-tartalma még nem végleges. A lábon álló egyedek tekintetében lehetséges tehát egyedül a növényegyedek száma alapján minősíteni az elkövető cselekményét, míg az, ha azt fogyasztásra előkészítették, kizárólag a hatóanyag alapján értékelhető.

Így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, mikor a 82 tő marihuána vegyvizsgálattal megállapított totál-THC tartalmát vette alapul, és ekként állapította meg, hogy ez a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta.

A II.r. vádlottól, lefoglalt kábítószer szintén ilyen mennyiségű volt.

Emellett tény ugyanakkor, hogy a II.r. vádlott szervezetében kimutatható volt a kannabisz, vagyis kábítószer fogyasztott, és a tőle lefoglalt drogból is fogyasztani szándékozott.

Ezt az elsőfokú bíróság - végső soron helyesen - nem róta a II.r. vádlott terhére, de jogi indokával adós maradt.

A Btk. 178. § (6) bekezdése szerint, aki kábítószeres fogyaszt, illetve csekély mennyiségű kábítószeres fogyasztás céljából megszerez vagy tart, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Ebből következően a kábítószer fogyasztását a Btk. önállóan is büntetni rendeli, de csak akkor, ha a súlyosabb bűncselekmény mellette nem valósul meg, vagyis a a fogyasztást pönalizáló törvényi tényállás alávetett (szubszidiárius) jellegű. Tekintettel tehát arra, hogy a vádlott terhére a fogyasztás

mellett lényegesen súlyosabb, 5 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett kábítószer-kereskedelem büntette is megállapítható volt, a II.r. vádlott szervezetében meglévő, és fogyasztási célú kannabiszt érintő magatartás a kereskedéssel nem alkot valóságos halmazatot.

A kábítószer-kereskedelem büntettének e minősített esetére a törvény 5 évtől 20 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli, a határozott idejű szabadságvesztés Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középértéke 12 év 6 hónap.

A törvényszék a joghátrány alkalmazása szempontjából irányadó tényezőket feltárta, és azokat csaknem hibátlanul értékelte is.

Osztotta viszont az ítélőtábla a főügyészség azon érvelését, hogy a II.r. vádlott javára nem enyhít a kábítószer mennyisége, és az sem, hogy a bűnösségük csekélyebb foka mindkettejük oldalán azért jelentkezne, mert a lefoglalt kábítószerre a kereskedést nem kezdték meg. Ez a másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen a cselekmény társadalomra veszélyességét objektíve mérséklő tényező, minthogy ez a kábítószer mennyiség a hatóság közbelépése miatt nem került be a feketepiaci forgalomba. Ez azonban értelemszerűen nem a vádlottakon múlt, így mindössze csekélyebb mértékben írható a javukra.

II.r. vádlott javára további enyhítő körülményként értékelendő a gyógyszeres és orvosi kezelést igénylő mozgásszervi megbetegedése.

A törvényszék mindezt egybevetve is helyesen következtetett arra, hogy a büntetési célok - a súlyosító és enyhítő körülmények alapulvételével - kizárólag szabadságvesztéssel érhetők el. A másodfokú bíróság megítélése szerint annak a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásával megválasztott tartama is messzemenően arányban az elkövetett cselekmény mennyiségben is testet öltő tárgyi súlyával, a kialakult büntetés-kiszabási gyakorlattal, és a belső arányosság követelményének is megfelel. Ezért a másodfokú bíróság sem annak lényeges emelésére, sem enyhítésére okot és alapot nem talált.

A bűncselekményre figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtási fokozata és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározása is törvényes volt.

A közügyektől eltiltás kiszabása és annak főbüntetéshez igazodó tartama szükséges volt, és az megfelelt a Btk. rendelkezéseinek.

Az, hogy az I.r. vádlottól lefoglalt pénz bűncselekmény elkövetéséből eredne, valóban nem volt igazolható, így a vagyonekbevitel Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontjában írt feltétele nem állt fenn, ettől függetlenül az intézkedést mellőzni mégsem lehetett, mert annak más törvényi oka viszont megállapítható volt.

A Btk. 74/A. § (1) bekezdés b) pontja szerint ugyanis az ellenkező bizonyításáig vagyonekbevitel alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonekbevitelt kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés elkövetésének ideje alatt szerzett.

A vagyonekbevitel ez esetben tehát törvényi vélelmen alapul, és ezért a megforduló bizonyítási teher alapján önmagában nem elegendő annak pusztá állítása, hogy a pénz nem bűnös eredetű, de még az sem, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem igazolják kétséget kizáróan, hogy a pénz a bűncselekményből származna. Éppen ez a lényege a törvényi vélelemnek: mindaddig úgy kell

tekinteni, hogy a vagyon a kábítószer-kereskelemből származott, amíg a törvényes eredetet minden kétséget kizáróan a vádlott nem igazolta. S minthogy erre az eljárásban nem került sor, az intézkedés alkalmazása mellőzhetetlen volt.

Ennyiben kellett tehát az elsőfokú bíróság rendelkezését megváltoztatni.

A beszámításról és a lefoglalt tárgyakról is a jogszabályoknak megfelelően határozott az elsőfokú bíróság, és nem talált okot, a másodfokú bíróság a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatására sem.

Igaz ugyan, hogy a címl alatt kábítószer termesztése érdekében végrehajtott átalakítás és építkezés az I.r. vádlott tulajdonát képező ingatlan történt, de ott - az irányadó tényállás szerint - közösen folytatott a két vádlott kereskedési célú marihuána termesztést.

Éppen ezért nem állítható alappal, hogy a tárgyan kirendelt építész szakértő véleménye a II.r. vádlott magatartásával összefüggésben nem álló költségeket keletkeztetett.

Ezért összességében a másodfokú bíróság a Be. 604.§ (1) bekezdés b) pontja és 606.§ (1) bekezdése alapján Fővárosi Törvényszék ítéletét részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2019. december 6.

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett
előadó bíró

dr. Raczký Katalin
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2019. szeptember 11. napján kelt 8.B.62/2018/30. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.272/2019/9. számú ítéletében írt változtatásokkal 2019. december 6. napján I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. december 6.

. Magócsi István
a tanács elnöke